

„בסך הכל היה צריך להתייב במחלקה לזואולוגיה ולהניח לערוך עליו תצפיות...“

מוטקה השמח עדיין רעב היה כשהגיע הסתיו. צעד האט בשדרות רספלי, כשעלים אדימים וצהובים נישרים לו על ראשו ועל כתפיו.

בפנות חונטרנס, ליד פסל האבן של בלואה, היכה שביב תורה בעינו, כמו שנהחוק נוארה דמותו המסורתי בלת של דודיק כרמל. כשהוא צועד בסדרו התנכיים, לעבר מטעדת ואגיה ברי לה גראנד שימייה.

„מוזמן איתנו“

מצאת מן שיזמון. רק עכשיו היתתי משלוחה חמש מאות פרנק.“

„או אולי אתה יודע על איזו עבודה בשבילי?“

„שמעתי שניסן הצולע חוזר לארץ. אולי עוד לא הספיק להעביר את המזב שלו לך דבר איתו.“

ניסן הצולע היתה לו עבודה פנטסטית, שדעה ארבע שעות ליום, היה חי כמו מלך, על ארבעים אלף לחודש. כל אחד היה מקנא בניסן הצולע, שכל תפקידו בחיים הטבעיים ברכיבה על תלת-אופנים ובאיפוף כביסה מליכי לכת עבר מכבסת השקעה של המרוקאי.

למוטקה השמח היה באמת מזל. ניסן הצולע עדיין לא מצא לו ממלא מקום ומוטקה נפל לו ככעזאה מן השמים. לא עבר שבוע ומוטקה כבר היתה לו כשרה ושעית תבונית. החסרון היחיד היה בזה, שהיה צריך לקום כל יום בחמש וחצי לפנות בוקר.

כל יום, בחמש וחצי לפנות בוקר, היה מוטקה מתעורר, לצלולו של השעון, ורואה שהשעה כבר מאוחרת והיה מרוץ החוצה בבהלה, כשהוא משאיר את הרחיצה וצחצוח השיניים לימים טובים יותר ובהללים פחות.

כשאטלה היתה המכבסת כבר פתוחה והמרוקאי כבר מיוצב, מפני שמוטקה, על אף בהילותו הנחפזת, מאחר תמיד. המרוקאי היה נותן לו את האיפנים יאת רשימת התלויות ומוטקה יוצא ומסובב את הפרברים הסמוכים וכלל כתיבת מסימנת היה עוצר וילוקה כביסה.

כך נכנס מוטקה למסלול והיו לו כל הסוככים שיוצא נמני בן-אדם, לולא עצרו אותו יום אחד שלושה סטודני טיב צעירים, ברהבה שלפני הניטרדאם.

הוא עבר את גשר הטיטא במצבירות טובה, מפום לו את הדודי לו ואני לו, כששלושה צעירים חסמו לפניו את הדרך. „היי אתה!“ צעק אחד מהם. „זה אתה שמיביל את הבגדים המלוכלכים למכבסת השלוגיה!“

„אני מה יש?“ התריס מוטקה בפניהם כשמועקה עולה בלבי. רק זה עוד חסר לו, שיתפסו אותו בלי רשיון עבודה! אבל שלושת הצעירים לא היו שוטרי חרש, אלא סטודנטים שבאו לחפש כינים.

תחילה חשד מוטקה שטומנים לו מלכודת, אבל השלושה היו בסך הכל סטודנטים מהסורבון שנה שניה וזאולוגיה. היתה אצלם שריפה לפני כמה זמן וכל איסוף הכינים של פרופ' שארל דאלמברט, השד יודע מה שמו, הלך לאיבוד. כשהתחילו לשחזר את האוסף ניכחו מתאם לראות שהסרה להם כינה אחת, כינת הבגדים השחורה Pediculus Humanus Vestimentum nigrum. כשהחל שארל דאלמברט לאסוף לפני שמונים שנה את כיניו, היתה כינת הבגדים השחורה נפוצה ביותר, אבל היום, מסיבות בלתי ברורות של בריחה טבעית, נכחדו כמעט לגמרי מן העולם. אולי זה הסבין, אולי האמבטיות, אולי הדידיטי ואולי הפצצה האטומית. כושה גדולה שדווקא באוספו של דאלמברט שהוא אוסף הכינים הגדול ביותר של כל העולם המערבי לא תחיה מצויה כינת הבגדים השחורה. פרופ' וילמן, יהודי יליד הינה ויורשו של דאלמברט בראשות המחלקה

הרבה היה מוטקה מוכן לסביל תמורת שמונים אלף פרנק לחודש, אך תצלומו, זה קצת יותר מדי. אך פרופסור וילמן הבטיח לו סודיות מוחלטת, ולהבטחת סודיות זו, הוא מוכן אפילו להשתדל אצל מיניסטרוני החינוך, שיכללו את מוטקה בחוק החסינות של שמורות

לחפש גם בבגדיו שלו ואמנם מצא כינה אחת, שנראתה לו קצת יותר כהה מן האחרות, לכן ארו אותה בנפרד מן היתר.

מוטקה לא האמין למשמע אונגיו. כינתו שלו, הכינה שארו בנפרד מן היתר, נמצאה להיות כינת הבגדים

ההרפתקה הזואולוגית

הטבע, שכל הפוגע בהן צפוי לקום של חצי מליון פרנק.

★

חיוו של מוטקה כשמורת טבע ממלחית, בלב פארזי ההומיה, קסמו לו מאוד. תארו לעצמכם דבר כזה: לא לעשות כל היום שום דבר ובכל זאת לחיות בכבוד! בסך הכל צריך היה להתייב שלש פעמים בשבוע במחלקה לזואולוגיה, להתפשט, לשכב על ספה ולהניח לכמה סטודנטים לערוך עליו תצפיות. גם כן תצפיות! בסך הכל היו מסתכלים עליו בזכוכית מגדלת ומסמנים על עירו, בעפרון אדום, את מסלול נדידת הכינים. אי אפשר לומר שהתצפיות נרמו לו אינעומות, אם כי מפעם לפעם היה איזה סטודנט בלתי זהיר מדגג אותו שלא בכונה.

המחקר המדעי לא העסיק את מוטקה יותר משעתיים שלוש, בכל פעם. כשאר הזמן היה חופשי ויכול היה לעשות כרצונו וכן גם עשה. התפטר ממשרתו כמוביל כביסה מלוכלכת וכל עצמו חזר להשתקע בסקס וזהו קופול בזכויות מלאות, זאת אומרת: על חשבוני שלו. התמורה במצבו הכספי של מוטקה השמח לא נעלמה מעיני המושבה הישראלית בארצו. כל אחד רצה לדעת, באין לו, למוטקה, כל כך הרבה כסף. אך מוטקה התעטף בשתיקה, שהפעילה מיד את גלגלי הרכילות. רבות היו (המשך בעמוד 24)

השחורה, יקרת המציאות. בתרועות גיל סתבו הסטודנטים את מוטקה לפרופסור וילמן, שהגיש לו את הפרס המיבטח. באותה הזדמנות, שאל הפרופסור וילמן, אם סימן לו במקרה את כתובת בעל הבגדים.

תחילה התכבש מוטקה להודות, שהוא מצא את הכינה הזאת על גופי שלו, אך כשחישב בראשו את הרווח הצפוי לו, גילה את האמת. לשמחתו של הפרופסור לא היה גבול והוא שאל את מוטקה, אם ירשה לו לבדוק אותו. מוטקה הסכים, שכב על הספה, ערום כביום היוולדו והפרופסור בודק אותו עם זכוכית מגדלת ואמר שזה פלא גדול בעיניו, שמכל תושבי פארזי ואולי אפילו בכל תושבי כדור הארץ, לא נשתירה כינת הבגדים השחורה, אלא על גופי של מוטקה השמח בלבד.

כיון שחקר כינת הבגדים השחורה, שנתגלתה בידו הפרופסור שארל דאלמברט, ב1874, לא הושלם עדיין יחלוקים רבים ממחזור חיה סתומים ורשום בערפל, הציון פרופסור וילמן למוטקה, שימשיך וישמור על גופי את הכינה הגייל עד סוף הסופסטר, והאינברסיטה תשלם לו משכורת בסך 80 אלף פרנק לחודש. תמורת התחייבות שיבוא שלוש פעמים בשבוע לבדיקה. כמובן שאסור לו לתחוקף את בגדיו במשך הזמן הזה וכן לא להתרחץ במים חמים וסבון. דרך אגב, הוסף הפרופסור, המילה תשעיה, פרושה, כמובן, גם תרשימי והצלומים שינוב.

הזואולוגיה, שלח את הסטודנטים שלו לסרוק את פארזי, בתקוה, שאולי עוד נשארה כינת בגדים שחורה אחת לפליטה. הסטודנטים נחלקו לכמה חוליות וכל חוליה

מאת: שמעון צבר

היתה עורכת בדיקות בבגדים המלוכלכים שהיו מובילים למכבסת. החוליה שעצרה את מוטקה הבטיחה לו 200 פרנק בשביל כל משלוח שיובא להם לבדיקה. מיטקה הסכים, אחרי שנטע כמה פעמים הלך והזר, ניכח לדעת שהעסק לא כדאי לו. בא ואמר להם, שזה לא כדאי לו אבל אם ישלמו לו עוד מאה פרנק, נוסף על המאתיים, יעשה בעצמו את החיפוש ויבוא להם את הכינים בתוך צננת. הסטודנטים קפצו על ההצעה בהתלהבות גדולה וגיילו לו, שאם יצליח וימצא את כינת הבגדים השחורה, יזכה גם בפרס של 5000 פרנק שהבטיח לשלם הפרופסור וילמן, לכל מי שיבוא את הכינה יקרת המציאות.

התחיל מוטקה השמח לחפש כינים. כל פעם שהיה חוזר עם מטען של בגדים מלוכלכים, היה מחפש כינים. יום אחד, כששלל הכינים שהעלה היה זעים מאוד, הלוש